Пізнав я той смуток, що скроні не клонить,
І сльози, що в серці на дні леденіють,
А сліз тих зіниця ніколи не ронить…
І регіт крізь сльози. Слова каменіють…

Страх душу питає, куди йде дорога?..
А крик мій мовчанням ридає у груди,
Нім з гніву і страсті зродився —
Лишається жалість велика на Бога…

Я мав своє щастя!.. Ідиллю осяйну…
Де ділось? Умерло!.. Нім сон той проснився,
Розкрилися очі…
Таку саму тайну
І ти маєш, брате!..